

Tự Sướng

S o với những bạn bè khác, tôi về Việt Nam cũng thuộc loại trung bình. “Vậy là mày sướng nhé, về Việt Nam tha hồ mà hưởng thụ!” Với những câu như thế, tôi chỉ mỉm cười. Làm sao mà dính chính đây? Nếu nói thế, họ sẽ cho tôi là nói dóc mà trong ngôn ngữ hiện nay là ‘nổ’.

Có đúng là tôi nói dóc chuyện mình về Việt Nam không? Có đúng là tôi sẽ sướng thật không khi về Việt Nam? Nếu đúng như vậy, tại sao tôi không được mời vào Cộng Đồng Người Việt Quốc Gia Hoa Kỳ? Họ sợ đó! Không phải họ sợ tôi về tuyên bố lung tung như anh chàng Nguyễn Kỳ Cục để cho vừa lòng kẻ thù, để được chúng cho chút mưa móc gì đó. Họ biết tôi sẽ chẳng làm điều đó. Nhưng họ vẫn cứ sợ. Sợ tôi sẽ bị chúng bắt và sẽ không chịu nổi những đòn thù mà khai hết những gì mà bọn chúng muốn nghe!

Nếu thế thì có gì đáng để sướng nhỉ? Đã từng có một ông nào đó ở Mỹ về bị bắt quả tang có giấu súng trong hành lý gửi của mình và bị bắt! Vậy là đúng theo lời bố lếu bố láo của bọn chúng rồi, rằng quân đội của chúng giặc nào cũng thắng, và bọn chớp bu ấy đứng cao nhất trên đỉnh xã hội loài ngợm rồi! Một đoạn đường rất dài từ Mỹ qua Nhật rồi đến Sài Gòn, vậy mà chẳng ma nào, ma Mỹ hoặc ma Nhật nào khám phá ra cả? Nhưng Công An Việt Nam chỉ nhìn sơ một cái vào hồ sơ cũ của mình đã chớp ngay đúng chóc! Thế có tài không?

Thật tình mà nói, cái bực bội nhất lúc bước xuống phi

trường Tân Sơn Nhất và qua trạm kiểm soát của hải quan, là khi nhìn cái mặt hý hửng của tên hải quan khi hắn lừa tờ giấy 5 đô xuống hộc bàn của hắn. Tôi tiếc rẻ vì phải chi cho thằng không đáng hưởng ấy. Nhưng không cho mình sẽ phải đối mặt với gương mặt lầm lì năm xưa tôi đã từng chứng kiến trong các trại giam, những khuôn mặt vô cảm chỉ nhìn một phát là bao nhiêu thuốc sốt rét cũng không giúp bạn được! Thôi thì cứ thí cô hồn vậy, chẳng chết thằng Tây nào cả.

Thực tế, tôi đã về Việt Nam cũng được dăm ba lần, mỗi lần non một tháng trừ năm kia và năm nay tôi đã ở lại Việt-Nam lâu hơn do tôi đã về hưu. Mỗi lần như thế, tôi phải đi qua mấy anh chàng hải quan đáng ghét này đến những hai lần. Và rồi trên đường về lại Nha Trang tôi đã thấy bao đau thương của đất nước, bao khuôn mặt mà tôi không bao giờ muốn thấy, chỉ muốn đắm vào đó để vơi đi bao hận thù đang dấy lên trong tôi. Có gì mà vui chứ? Tôi về nước là vì tôi phải về, vì tôi còn người mẹ già đang mong được gặp lại con mình sau bao năm tháng xa cách. Và tôi đã chẳng đi du hí đâu cả, chỉ quanh quẩn bên mẹ trong những ngày mà mẹ tôi còn tại thế.

Thế nhưng tôi cũng đã học được nhiều từ ngữ mới. Người Miền Nam chúng ta khi lật qua trang sử năm 1975 đã phải đối diện với một loại quốc ngữ mới. Mình như một người từ một nước lạ chính tại quê hương mình, phải học lại tiếng mẹ đẻ mới của mình. Tôi không phải nói ngoa đâu. Các bạn nếu đã từng về Việt Nam thế nào cũng đã có lần nhờ bạn bè, con cháu giải thích về một câu nói, về một số từ ngữ hoàn toàn xa lạ với mình. Những từ ngữ này tôi đã

gặp lúc bầy khỉ ấy vừa bỏ rừng xuống đồng bằng ăn cướp, lúc tôi bị giam giữ giữa rừng với cái tên đẹp mỹ miều là ‘Tập Trung Cải Tạo!’. Đúng là từ ngữ ‘Cách Mạng’ mà. Cứ lật ngược một từ kếp như bảo đảm thành ‘đảm bảo’, như hoang vu thành ‘vu hoang’ là bạn đã thành người ‘Cách Mạng’ rồi khỏi cần phải cầm súng về bắn giết bà con thân nhân của mình để lập thành tích cho ‘Cách Mạng!’ Nhiều khi bạn cũng chẳng cần phải hiểu làm gì cho mệt. Bạn chỉ cần nói theo chúng là đủ. Cứ việc logic là được, đừng làm gì thiếu logic cả, tư duy cũng phải logic mới được! Bạn có thể vào tù ngồi nếu bạn chất vấn họ rằng sao phải nói thế này, phải nói thế kia, vì như thế là bạn ‘phản động’, ‘phản Cách Mạng.’ Bạn chẳng cần thắc mắc gì cả khi được bảo phải đi đóng ‘tiền ngu’ nếu lỡ có ai trong nhà bạn bực bội quá mà tự tử. Bạn sẽ bị cho là phản động ngay, vì sao đã được lên thiên đường Cộng Sản rồi mà còn không chịu hạnh phúc mà phải tự tử. Bạn không đọc thấy ba nhóm từ ghép ‘độc lập’, ‘tự do’, hạnh phúc’ sau tên nước à? Bạn ngu nên bạn phải đóng tiền phạt cái tội ngu ấy! Vì ‘Cách Mạng’ bảo bạn ngu là bạn phải ngu, không lôi thôi xin xỏ chi cả!

Tuy nhiên, như vậy cũng chưa diễn tả một cách đầy đủ rằng mình là người nước ngoài ngay tại quê hương của mình. Sau gần 8, 9 năm xa quê hương, tôi mới tạm có một cuộc sống khá ổn định để có thể dự trù một chuyến về thăm nhà. Không ngờ ngày tôi chính thức về thăm nhà lại đúng vào ngày Chủ Chín tôi mất. Lúc đó tôi mới được chứng kiến sự tưng thiếu của các em tôi. Và thế là tôi đành bóp bụng bỏ ra một số tiền cho đưa em kế tôi làm vốn để có cơ sở giúp gia đình. Tôi thật bất ngờ, vì lũ em đã bị nhiễm nặng

cái văn hóa gọi là ‘Cách Miệng’ này. Tôi cảm thấy lạc lõng vì có những lúc tôi hình như có hiểu mà hình như không. Nào là ‘tự nhiên như người Hà Nội’, nào là ‘các anh cứ tự nhiên cho vì bọn này đều ‘kế hoạch’ cả rồi. Lũ em tôi kể chuyện đường như là tiểu lâm, nhưng cũng đường như là thật. Hỏi chúng ‘thế nước giếng bóm ở Vườn Xoài ra sao’, thì câu trả lời là ‘thong thả’. Đặc biệt là chúng hay cười mỉm không chịu cho tôi lời giải thích nào cả. ‘Cứ ở lâu rồi sẽ biết!’ Lần về thăm nhà kỳ này, bỗng dưng tôi lại học thêm một số từ ngữ nữa. Khi đề cập đến một cô nào đó có vẻ ươn ẹo quá lối, cháu gái tôi bảo, “ồ con đó đang thả thính ấy mà!” Gạn hỏi mãi nó mới chịu nói làm bộ làm tịch để con trai chú ý. Chết thật. Mình là người Việt mà không hiểu được tiếng Việt! Rồi có một buổi chiều nào đó, em gái tôi kêu tôi về nhà ăn cơm. Đang lúc đang say sưa với bạn bè, tôi bảo: “Thì em cứ việc ăn trước đi cũng được, Đứng chờ anh!”

Nghe vậy nó phụng phịu: “Nhớ đó, tối nay anh cứ tự xử lấy. Em không quản!”

Ồ trời ơi, mẹ cha ơi, không ăn có một bữa mà nó bảo tôi tự xử! Cô em dâu của tôi biết tôi hiểu sai gần cả cây số câu nói của em tôi, nên chữa lại:

“Ý của nó nói là tối nay anh tự lo lấy một mình, đói no nó không lo nữa!”

Thì ra là vậy! Thế là từ đó về sau, cứ mỗi lần không về nhà ăn cơm tôi cứ bảo em tôi:

“Để anh tự xử cũng được!”

Nhưng chưa hết, còn có tự sướng nữa. Chữ này chưa bao giờ thấy xuất hiện trong văn chương của Miền Nam. Mà nếu có ai dùng chữ đó, thì ai cũng hiểu ‘tự sướng’ đó là thủ

dâm. Một chữ như thế ai mà nói ra miệng được.

Không lẽ mình đi ‘thủ dâm’ rồi lại lớn tiếng khoe với bà con cô bác xa gần rằng mình ‘tự sướng’ sao? Không lẽ bây giờ đó là chuyện bình thường ở Việt Nam lúc này. À chắc bây giờ con gái bị tụi Tàu mua hết cả nên bây giờ họ phải ‘tự sướng’ cho đỡ ghiền?

Lập luận của tôi ăn sâu trong tôi mãi cho đến một ngày. Hôm đó tôi đi ăn sáng về với cháu gái tôi. Khi đi vòng quanh đường xe lửa để về nhà (nhà tôi ở dưới chân Nhà Thờ Chánh Tòa Nha Trang sát đường ray xe lửa, một xóm ổ chuột nghèo nàn), tôi thấy một số cô gái ngồi ở cửa sau nhà, mỗi cô một điện thoại di động đang chat với ai đó.

“Bác coi đó, họ đang tự sướng đó!”

“Vậy tự sướng có nghĩa là thoải mái chat với bồ phải không? Vậy là cháu cũng tự sướng nhiều lần rồi đó. Bác biết mà!”

“Không phải vậy đâu. Nghĩa là tự mình lấy điện di động của mình rồi tự chụp hình thoải mái đó!”

“À thì ra vậy! Nghĩa là ‘thung thướng’ tự chụp hình! Ra vậy, cái gì làm mình ‘thung thướng’ là được. Nghĩa là tự sướng có rất nhiều nghĩa. Ai muốn hiểu thế nào thì hiểu. À, vậy là Bác hiểu rồi!” “Bác đừng có hiểu bậy đó ghen.”

Thì ra đúng là tôi đang hiểu bậy thật sự. Cũng như chữ ‘tự xử’ trên kia, nghĩa là tự giải quyết. Và tôi là người đã làm rõ nghĩa mà tôi đang nghĩ. Chẳng hạn tôi có lần nói với em tôi.

“Chờ anh một chút. Để anh vào bụi đằng kia tự xử một chút. Anh chịu hết nổi rồi.”

Riêng về chữ ‘tự sướng’, tôi không chỉ chịu hiểu là tự

mình chụp hình bằng động thoại di động, tôi còn cho nó có nhiều hàm ý khác. ‘Tự sướng’ còn có nghĩa là ‘tìm chị năm’ cho sướng, làm bất cứ điều gì để mình cảm thấy sướng. Xin đừng có hiểu bậy nghe. Chẳng hạn khi mình tự ý lấy tiền bạc ra biếu cho ai đó mà mình cảm thấy sung sướng trong tâm hồn, không phải đó cũng là ‘tự sướng’ sao? Và chiều hôm nay tôi cũng đã tự sướng vì tự nguyện đi chở một người bệnh đi cấp cứu.

Nashville, ngày 19 tháng 12, 2017

Phêrô Nguyễn Hoàng SB57